

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTA OFICIALA A EPISCOPIEI ARADULUI

Redacția și Administrația ARAD, STR. EMINESCU 18	APARE DUMINECA Redactor: Pr. Ilarion V. Felea	A B O N A M E N T E: Pentru 1 an 300 Lei; 6 luni 150 Lei
---	--	---

O reformă istorică: desființarea sectelor

Printr'o lege recentă domnul Mareșal Ion Antonescu, Conducătorul Statului, a desființat sectele, aşazisele „asociații religioase“.

Domnul ministru I. Petrovici motivează, în cadrul unui raport bine documentat, adresat Conducătorului Statului, necesitatea acestei drastice măsuri, arătând că ea se impune ca act de guvernământ, pentru a se curma odată pentru totdeauna anarhia spirituală, alimentată de sectanți și atitudinea de frondă constatată la unii din aceștia care neputându-se identifica cu idealurile noastre naționale fac propagandă împotriva războiului, îndemnând pe adepții lor să refuze serviciul militar, astăzi, când neamul nostru luptă pentru salvarea ființei sale însăși.

Acțiunea de prozelitism a acestor secte — ca izvor de inspirație toate de origină străină — a fost susținută în toate timpurile, din fonduri de peste hotare, provenite din oficine care urmăresc desagregarea unității de credință a neamului nostru și, prin aceasta, destrămarea coeziunii și unității morale și naționale a Statului. Aceste secte constituie deci un pericol național și de Stat, iar în împrejurările excepționale de astăzi reprezentanții puterii executive sunt pe deplin îndreptățiți să apere, prin toate mijloacele, unitatea sufletescă a națiunii, unitate ce se încheagă prin Biserica strămoșească.

Mareșalul Conducător, printr'o deciziune epocală, curmă una din racilele ce săpau temelile așezării noastre de stat.

Se întâmplă pentru întâia oară în istoria Statului român când un guvern are curajul să-și spună răspicat gândul și să-și ia răspunderea, toată răspunderea, unei măsuri impusă de înalte comandamente naționale, după ce timp de 20 și mai bine de ani, prin concesii dictate de interese politicianiste și printr'o toleranță condamnabilă, guvernele au dat și în sectorul religios ca și în cel politic o libertate fără limite,

de care au abuzat indivizi din solda dușmanilor noștri pentru a converti cele mai mici motive de nemulțumire în tulburări care să sgdue temelile Statului și schisme, care să destrame unitatea sufletescă a neamului.

Să ne amintim de mișcarea stilistă, cu substrat de agitație comunistă sau de cea tudoristă, încurajate de călugări răsvrățiți, de preoți certați cu canoanele, de pe urma cărora sectele de toate categoriile s'au ales cu o îmbelșugată recoltă de aderenți.

Pentru a înăbuși orice încercare de răstălmăcire a recenteii măsuri revoluționare de către predicatorii sectanți, care își văd năruite planurile distructive și pentru lămurirea și aducerea la dreapta credință a celor care au cedat rătăcirii, se impune în primul rând o strângere a raporturilor dintre cler și popor, o mai intensă activitate de evanghelizare, o deosebită grijă pentru instrucția religioasă în școli, apoi organizarea unor conferințe misionare eparhiale de către toți Chiriarii, unde să se dea îndrumări preoților, să se facă un schimb de păreri și unde să se comunice, spre obștească luare la cunoștință, un program sistematic și rațional pentru readucerea în sânul Bisericii a foștilor sectari.

În eparhiile mai grav contaminate se impune și o intensă activitate propagandistică, prin care să se atragă și laicii spre opera misionară, în cadrul unor societăți religioase, cum cum ar fi de ex. „Oastea Domnului“ sau „Frăția ortodoxă română“, unde intelectualii să lucreze mână în mână cu preoții și studenții teologi la înviorarea credinței și la lămurirea celor care prin structura lor sufletească sunt înclinați spre îndoială și spre rătăcire. Din centrele eparhiale să pornească directive unitare de lucru, difuzate nu numai prin scrisori pastorale ci și prin reviste de informație și broșuri de propagandă misionară, dar mai ales prin ieșirea pe teren a Inalților prelați.

Și cum niciun misionarism nu poate înlocui influența covârșitoare a preotului în parohia sa, nici râvna cu care acesta trebuie să vegheze la integritatea turmei sale, se impune ca Academiiile și Facultățile să-și creeze un câmp de preocupare permanentă din problema cunoașterii învățăturilor sectare și combaterea lor, din aflarea cauzelor care determină succesul unor curente ce introduc practici străine de doctrina și cultul strămoșec.

De altă parte activitatea educativă a Facultăților și a celorlalte școli pregătitoare de preoți trebuie îndrumată astfel încât preotul să primească îndrumări sigure cu privire la organizarea vieții parohiale și să dobândească o personalitate morală fermă, încât prin atitudinea sa în viața de toate zilele și râvna din timpul slujbelor religioase să potolească, deopotrivă, setea după credință a poporului și simțul său de măsură și de omenie. Torcând înainte firul tradiției și al obiceiurilor, preotul să țină strâns uniți în același cuget și în aceeași simțire pe păstoriții săi, așa cum ne-a ținut strâns uniți în jurul ei, în toate furtunile și încercările istoriei, Biserica noastră națională dreptmăritoare.

Cu energie și cu hotărâre, inspirat numai de înfocata sa dragoste de țară și neclintită credință în rolul permanent ce revine Bisericii noastre în viața comunității naționale, Mareșalul Conducător, secondat de cugetătorul creștin ministrul I. Petrovici, pentru care credința e o necesitate launtrică, împreună cu colaboratorii care și-au identificat străduințele din totdeauna cu rolul istoric și național al ortodoxiei, au înscris o altă mare izbândă în analele vieții noastre religioase.

Mareșalul și conducătorii departamentului Cultelor și-au făcut datoria față de Biserică, cu respectul și dragostea ce isvoresc dintr'o adâncă și sinceră convingere religioasă, netezindu-i drumul, cum nimeni n'a făcut-o până aci.

E rândul Bisericii acum, fiindcă în sarcina ei cade această obligație, de a-și îndeplini rolul social și național, prin muncă din zori și până în noapte, făurind armele cele mai potrivite care să ne apere împotriva tuturor vrăjmașilor credinței, indisolubil legată de ființa noastră națională.

Prof. Aurel Popa

Secretar general în Ministerul Cultelor

Eugenie și sport

Să zicem că lumea modernă nu trebuie să mai țină seamă, dacă fruntea e inteligentă sau inexistentă, nici de disciplină morală, nici de suflet. Să zicem, că scopul e numai dezvoltarea și prin aceasta forța și rezistența. Isbutim să realizăm forța și rezistența prin sporturi?

Un tânăr a realizat încă din liceu, prin toate sporturile, o performanță excepțională: era primul la fugă, salturi în lungime și înălțime, aruncarea discului, suliței, greutății, primul la paralele, la fus și la tot sportul posibil. Fizicul îi era admirat ca un zeu sculptat în marmoră. Sportul însă îi slăbise inima. El care spărgea piatra cu pumnul, la 20 și ceva de ani, n'a putut să spargă cu cuțitul un ou. E mort de mult. În casa unui frate i se păstrează o fotografie mărită, cu pieptul plin de medalii și fotografia parecă vrea să spună, că medaliile au fost singurul scop al frumoasei performanțe.

Sau un alt exemplu. Cei cari spun că rezistența atât fizică cât și psihică se verifică în războiu, au mare dreptate. Pe vremea celui alt războiu era cunoscută o familie de mari șampioni în luptele greco-romane. Lumea le zicea și matadori, fiindcă puteau să răsucescă și gâtul taurilor. Au ajuns în fața comisiei de recrutare. Medicul a examinat pe un matador din familie și l-a declarat rău pentru armată. A fost un scandal. Cum? șampionul, matadorul să nu fie bun în armată? Ce va zice lumea? O rușine mai mare nu se putea. Și a stărunit să fie declarat bun. Comisia, cu toată împotrivirea medicului, l-a declarat bun. Ei, șampionul și matadorul, o namilă de om, a căzut la cel dintâi Kilometru de marș forțat și arma a trebuit să i-o ia un țaran pipernicit, care a făcut marșul întreg cu două arme pe umăr. Și șampionul se văieta tot de inimă.

Sportul, nu dă forța și rezistența ce li se pare unora c'ar dobândi prin sport. Față de sportivi avem pe țărani, cari — uneori piperniciți — resistă și la cald și la frig și la foame, la marșuri și în bătaia tunurilor.

Nu credem să se fi gândit O. Goga la acestea, credem însă că și în acest înțeles e adevărată a lui „Poveste veche”. Vă rog să ascultați și să judecați:

De câte ori vremea cu sânge ne-adapă
Obida din cronica Țării,
Aceeși poveste din veci se desgroapă
Și strigă în noaptea uitării.
Ea spune de oameni, de câmp și de munte,
De tine prostime săracă
Ursită să fereci din trupuri o punte
Ce nu pot dușmanii s'o treacă.

De voi scriu moșnegii pe foi de ceasloave,
La fel își înșirue slova
Neculce, la carte și Vodă 'n hrisoave,
In țara de jos și'n Moldova.
E lege bătrână și legea-i păstrată,
Să dați voi pământului moaște,
Căci multe potopuri hotarul ni-arată,
Dar zid, numai unul cunoaște.

Așa ne păzirăți străvechea moșie
Cu brațe de plug și de sapă,
De-atâtea ori moartă, dar pururea vie
Tot viforul nostru ne o scapă.
Și astăzi, când moartea o simt la fereastră,
Povestea aceeași rămâne:
— Luați aminte, boeri dumneavoastră,
Să știți să ni-o spuneți și mâine!...

N'am vrea să întindem prea mult vorba dar pomenitele anexe ale sportului, cer să ne oprim puțin la ele. Să le privim în față. Sunt beția și desfrâul. Urmările amândurora sunt cunoscute: ruină materială, ruină psiho-fizică, boli, nebulie, spitale. Statul și societatea cheltuiește averi mari pentru combaterea acestor plăgi, medicamente, spitale, ba și pe broșuri, dar se menține cărciuma căci fiscul are trebuință de bani și nici scumpirea băuturilor nici mizeria nu sunt în stare să pună capăt acestui izvor de venituri bănești și de plăgi mai costisitoare decât fac veniturile.

Știți că Eminescu era împotriva spitalelor la sate? E bine să știm și pentru ce.

Dar prea am alunecat pe povârniș. S'o luăm în sus, spre culme. Trăia odinioară în părțile acesteia poporul strămoșilor noștri Geto-Daci. Cărțile scrise despre ei spun despre o decădere a lor. Se lățise beția și cu ea cearta, desbinarea, vrășmășia, iar dușmanul se apropia. Se cerea o refacere. Am mai pomenit, chiar și aci, dar se cere mereu pomenită refacerea geto-dacică. În fruntea Geto-Dacilor s'a ivit un rege mare și un preot mare: regele Buerebista și preotul Deceneu. Preotul vestea o învățătură nouă, despre unitatea sufletului și a trupului, sau cum ar zice medicii, despre unitatea somato-psihică. Vestea, că sunt păcate care distrug unitatea aceasta și aduc boli, certe, degenerare, moarte. Regele a înțeles. Au cutreerat țara largă, au predicat și au poruncit. Au desrădăcinat viile, beția a încetat, certele și vrășmășia s'au curmat, poporul s'a refăcut în unitatea somato-psihică, s'a întărit poporul și dușmanul a fost bătut. Deceneu și Buerebista au înfăptuit pe aceste meleaguri o adevărată eugenie. Și ce e mai mult: eugenia lor era foarte apropiată, de ceea ce am vrea noi să numim eugenie creștină.

Creștinismul vede în fiecare om o unitate a corpului cu sufletul. Amândouă părțile acestei unități sunt dela Dumnezeu: corpul din țărână dar cu mâna lui Dumnezeu, sufletul ca suflare a lui Dumnezeu. E așa de strânsă unitatea, că la judecata de apoi amândouă părțile unității vor sta împreună fie pentru fericire veșnică, fie pentru veșnica osândă. Acesta este cuprinsul pe scurt al dogmei creștine.

Corpul e mijlocul, instrumentul, sufletul este maestrul artistul. Când unul cade, cade și al doilea. Cel mai bun caligraf va scrie urât cu o pană rea și sufletul cel mai talentat se va zbuciuma, se va sbate neputincios într'un corp stricat de boli. Istoria adeverește, că singuratici și popoare se ridică sau cad când se respectă sau se pierde din vedere sfințenia unității dintre suflet și corp.

În vechile epopeie eroii erau tari, frumoși și înțelepți pentru că erau semizei, unul dintre părinți fiindu-le zeu, altul om muritor. Carlyle își admiră „Eroii” și nu se miră că li se atribuia originea de zei sau semizei, pentru că forța, frumusețea și înțelepciunea lor: constrângea pe ceilalți muritori contemporani sau de mai târziu, să-i vadă semizei. Ar fi foarte, sau cel puțin interesant să urmărești dealungul veacurilor urmașii acestor semizei. Ai găsi, că unii au ajuns domitori, s'au împodobit cu slavă mare, apoi oarecare urmaș s'a odihnit pe laurii strămoșești, au mâncat, au băut și s'au-veselit, ca bogatul din Evanghelie și un alt rând de urmași au fost degenerați. Din semizei au ajuns pigmei.

Popoarele tot așa cad sau se înalță. Exemplu istoric am dat refacerea Geto-Dacilor.

Prof. F. Codreanu

Spicuri din câmpul misionar de peste Nistru

Zidul morții

Sufletul rusesc este foarte puțin cunoscut de generația de după război. Aceasta, din următorul motiv. Odată cu înscăunarea conducerii bolșevice și atee în Rusia, s'a creat o prăpastie între cele două popoare ortodoxe, Român și Rus, asemănătoare prăpastiei dintre săracul Lazăr și bogatul nemilostiv, despre care relatează sfânta Evanghelie. Prin urmare, deși a existat o graniță comună între Români și Ruși, totuși nu s'a putut face acea fuziune spirituală dela ins la ins și dela popor la popor, cum s'a putut face acest lucru între alte popoare, ca de pildă, între Români și Francezi sau între Români și Germani; căci conducerea bolșevică după înscăunare, a avut grije să creeze un „zid al morții”, în jurul poporului rus, peste care nu se putea trece decât cu riscul vieții, și pentru cei de dincolo

și pentru cei de dincoace de zid. Și astfel, poporul rus a fost condamnat de proprii săi conducători să trăiască în propria sa casă ca într-o „cetate a morții” din care nu se putea comunica nimic cu cei vii, vecinii săi. Casă rusului, plină de veselie altădată, sub conducerea bolșevică a devenit un sicriu, sau un mormânt al celor îngropați de vii, iar Patria sa, un cimitir al tuturor gloriilor țariste, a artelor și a operelor și a tot ce a produs geniul uman rus, fecundat de frumusețea creștină-ortodoxă.

Prin urmare, date fiind aceste împrejurări, vibrațiile sufletului rus nu ajungeau până la noi decât sub forma ecoului produs de suferințe. Și acest ecou, transmis nouă de câteva reviste românești și străine, era asemenea ecoului produs de tipătul sinistru ieșit din gușea unei cucuvea, într-o noapte de toamnă, sau asemenea ecoului produs de strigătul de desnădejde, pe care-l auzeau cei ce puneau cărămidă peste cărămidă în jurul trupului soției legendarului Manole.

Noi, prin urmare, n'am luat contact cu realitatea spirituală rusă propriu zisă, nici măcar prin mijlocirea presei. Aceasta și din alte motive: pedeparte, corifeii bolșevismului ni-l înfățișau pe țăranul rus, într'un tablou frumos, așezat în mijlocul unei grădini uriașe, asemenea Edenului, plină de toate bunătățile, din care se înfrunta, după cerință, cu satisfacția omului mulțumit cu soarta sa; pe de altă parte partida contrară, ne înfățișa viața poporului rus asemănătoare cu a acelor din infernul lui Dante, plină de plâns și de jale.

S'a făcut lumină...

A fost nevoie de intervenția armatei române, care a sfărâmat zidurile cel din mijloc, hotarul între cele două popoare, și a arătat lumii întregi adevărata stare de bunuri, din Rusia. Un lucru este adevărat: în Rusia, în decurs de 22 de ani, a existat o ordine de stat atee, incarnată în necredința în Dumnezeu și această necredință era debitată pe seama poporului, ca emanând de la el, iar conducerea politică se așeza în fața lumii, nici mai mult nici mai puțin, decât ca un exeget iscusit și sincer în interpretarea voinței și a dorinței poporului. Poporul era acela care dorea oficializarea necredinței în Dumnezeu, iar conducerea politică nu era altceva decât puterea executivă care aducea la îndeplinire „ho'ăria poporului”, făcând serviciul de ștampilă, aplicând necredinței ștampila oficialității de stat. Aceasta era formula de scuze, pe care conducerea bolșevică o rostea în toate împrejurările la care se cerea o explicație de dat.

Conducerea politică vroia cu orice preț să facă poporul ateu. Oficial l-a declarat ateu, și l-a prezentat în fața lumii ca atare. Poporul însă nu voia să știe de așa ceva, ci-și continua practicile sale religioase, urmând regulat la biserică, — acolo unde se mai aflau biserici.

Văzând conducerea bolșevică, că simpla afirmație nu este suficientă pentru a ajunge la scopul urmărit, adică la înlăturarea credinței în Hristos din inima poporului, și nu l poate determina să-și manifeste în public și în scris necre-

dința în Dumnezeu și că acest lucru nu se poate aduce la îndeplinire pe cale pașnică, a recurs la minciună, viclesug și forță.

S'a pornit o adevărată persecuție împotriva acelor ce țineau vie credința în Hristos: călugări, preoți și vlădici, declarându-i pe toți ca „dușmani ai poporului”. Și cea mai grozavă vină ce se aducea cuiva în statul bolșevic era aceea, de a fi declarat ca „dușman al poporului”. Sancțiunea împotriva acestora era egală cu închisoarea pe viață, deportarea în Siberia sau chiar decapitarea. În urma acestor persecuții, preoții dela sate disporeau unul câte unul: fiecă erau ridicați de așa zisa „mașina neagră”, noaptea pela ora unu, fiecă, cei mai slabi de ingeri, părăseau satul, mergând în altă localitate unde nu erau cunoscuți, și-și continuau viața ca lucrători la fabrici, scriitori la primării, sau chiar ca actori la teatre.

Ierom. Iulian.

Despre ce să predicăm?

La *Întimpinarea Domnului* (2 Februarie) să cuvântăm despre **Mântuitorul nostru Hristos**.

Credința îngemănată cu fața bună, sub puterea razelor Harului, dă roade binecuvântate: ne curățește întreaga ființă păcătoasă, ne îndreptează, ne sfințește, ne mântue. Mântuirea este ținta și abogeul vieții noastre aci pe pământ. E cel mai însemnat bun al sufletului omenesc, și scopul final spre care tinde universul întreg. Odată cu mântuirea omului căzut, prin păcat, din Grația divină, a început și refacerea întregii lumi însălbăcicite și degradate pr'in păcatul strămoșesc. Restabilirea armoniei lumii este urmarea firească a mântuirii omului. Iată de ce întruparea lui Iisus este cea mai însemnată răscruce din istoria universală.

Venind printre noi, ca și legendarul Prometeu, Hristos a adus din cer cu sine focul Harului divin, iertarea și împăcarea cu Tatăl ceresc, lucru pentru care avea să fie țintuit, mai târziu, nu pe o stâncă și în lanțuri, ca și Prometeu, ci pe cruce și în cuie, și nu ca o pedeapsă a Dumnezeuirii, ci ca o răzbunare a umanității, care deși îl așteptase veacuri de-arândul, nu l-a cunoscut, nu l-a înțeles. În această incertitudine tragică am rămas, noi oamenii, până azi: Dorim mântuirea, o căutăm, dar nu știm sau nu vrem să-l acceptăm pe Iisus, purtătorul mântuirii, Mântuitorul veșnic al tuturor oamenilor.

*

Sărbătoarea de azi ne amintește încă, despre mântuirea gătită nouă de Dumnezeu. Adus fiind Pruncul Sfânt la templu, a fost întimpinat de Bătrânul Simeon, căruia i se făgăduise de Dumnezeu că nu va muri până ce nu va vedea pe Mântuitorul cel așteptat, pe Messia. Deci

luându-l Simeon pe brațele sale, a rostit profeti cele cuvinte „Acum slobozește pe robul tău, Stăpâne, după cuvântul tău, în pace, că văzură ochii mei mântuirea ta, care ai gătit-o înaintea feței tuturor popoarelor; luminează spre descoperirea neamurilor și mărirea poporului tău Izrail” (Lc. 2, 29—32).

Despre aceste cuvinte, din care noi am făcut o rugăciune, Spune sf. *Ciril al Ierusalimului*, că „în persoana Bătrânului Simeon, omenirea întreagă a întâmpinat pe pruncul Iisus, și că bucuria lui Simeon este bucuria tuturor, pentru că toate sufletele credincioase presimțeau, că acest prunc a venit să schimbe fața lumii, să aducă o viață mai curată și mai frumoasă pe pământ”.

Intr'adevăr, dela izgonirea din Raiu a primilor oameni, aceștia și urmașii lor, deși erau supuși robiei, n'au pierdut nădejdea. Căci Dumnezeu, odată cu osânda, le a dat și făgăduința unui Mântuitor. Chiar la primul copil ce li s'a născut, Adam și Eva crezură că deja li s'a mplinit făgăduința... Dar au trecut sute de generații cu dorul de-a vedea pe Mântuitorul promis. Până și păgânii așteptau!

Așa s'a născut în sufletul oamenilor dorul după mântuire, dor pe care numai Hristos îl poate astâmpăra. Așa se destăinuiește Psalmistul: „Cum dorește cerbul izvoarele de apă, așa te dorește sufletul meu pe tine, Dumnezeule! Insetat este sufletul meu de Dumnezeul cel tare și viu. Când oare voiu merge să mă arăt dumnezeii lui fețe?” (Ps. 41, 1—2). Ca și Psalmistul, un scriitor contemporan se adresează astfel lui Hristos: „Flămândul își închipue că umblă după pâine: ci îi e foame de tine; insetatul crede că vrea să bea apă: ci îi e sete de tine; bolnavul se mângăie că râvnește sănătatea: ci boala lui nu-i decât lipsa ta. Cine caută frumsețea pe lume, te caută fără să-și dea seama, pe tine, cel ce ești frumsețea întreagă și desăvârșită... Toți te cheamă, fără a ști că te strigă” (Papini: *Viața lui Iisus*).

Acum câțiva ani, un sculptor a făcut o statuie a Mântuitorului, de o înălțime uriașă (ca a unei case cu cincizeci de etaje). Greutatea statuei era de 500 de tone; iar locul ales pentru înălțarea statuei, pe Mont Blanc, domină, pe o rază de șasesute km. în jur. Deci a făcut-o cât se poate de mare, ca și cum ar fi vrut să cuprindă în brațele sale uriașe cât mai mulți oameni, a înălțat-o cât mai sus, pentru ca să se vadă cât de departe. Par'că prin aceasta a voit să-l arate pe Iisus omenirii desorientate: Iată Mântuitorul tău!

Insuși numele: Iisus înseamnă: Mântuitor. În acest nume va trebui să ne stămpărăm setea arzătoare și să ne găsim reazimul, în tulburarea de azi. Parecă acum lumea se prăbușește în nimicnicie. Popoarele se'nclăștează tot mai teribil

în hora morții: granițe se sfarmă, pământul se adapă cu râuri de sânge și se cutremură din adâncuri... Aceleași furtuni și cutremurări din sufletele noastre se cer alinate. Prin cine? Numai prin Iisus Hristos, scăparea noastră. „*În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer niciun alt nume dat oamenilor, în care să ne mântuim.*” (Fapt. 4, 12).

Toate mijloacele omenesti de salvare s'au dovedit neputincioase. Fără sprijinul lui Hristos nu se pot rezolva înfricoșatele probleme pe care timpul de azi ni le pune înainte. După războiul trecut, s'a încercat evitarea în viitor a acestui cumplit flagel. În acest scop s'a înființat Societatea Națiunilor, s'au semnat pacte, s'au ținut cuvântări frumoase... Ce s'a ales din toate acestea? S'a evitat războiul? Acesta este numai un caz din cele multe, care prin urmările lor ne-au lăsat tot mai desamăgiți, tot mai desorientați... Și tot cu acelaș dor străvechiu după mântuire, după Domnul nostru Iisus Hristos.

*

Știu că mulți ați venit la biserică să vă limpeziți sufletul, să vă orientați în vălmășagul evenimentelor ce ne copleșesc, să vă aflați un sprijin, un reazim al vieții de-aci încolo. Desigur că l-ați găsit: în Iisus. Gândește-te, creștine: Ce poate să-ți dea ție lumea fără Hristos? A fi fără Hristos e iad nesuferit; a fi cu el e raiu desfățător. Care află pe Hristos, află o comoară neprețuită sau un bine mai presus de tot binele; cine pierde pe Hristos, pierde mult și mai mult decât ar pierde lumea întreagă (Kempis: *Urmarea lui Hristos*).

Deaceea, să ne apropiem de Iisus, să credem în el, să sperăm într'ansul, să trăim cu dansul și să ne astâmpărăm setea chinuitoare după mântuirea lui. Astfel prin Domnul Hristos „*orice făptură va vedea mântuirea lui Dumnezeu*” (Lc. 3, 6). „*Fiindcă Dumnezeu nu ne-a rânduit spre mânie, ci ca să căpătăm mântuirea prin Domnul nostru Iisus Hristos, care a murit pentru noi, pentru ca fie că veghiem, fie că dormim, să trăim împreună cu el*” (I Tes. 5, 9—10).

B.

În *Dumineca a 17-a d. Rusalii* (a Hananiencei, 7 Februarie), vorbim despre **Rugăciune**.

Dacă credința lucrătoare prin iubire izvoarește fapta bună, apoi credința, împreună lucrând cu nădejdea creștină, înalță spre tronul ceresc cea minunată mireasmă a sufletului omenesc: rugăciunea. Ca și fapta bună, rugăciunea dă preț mântuitor credinței. Deci rugăciunea are mare rol în mântuirea noastră. Ea coboară darurile lui Dumnezeu asupra noastră și asupra acelor pentru care ne rugăm, și înduplecă voia lui, îndeosebi când se face cu stăruință.

De o astfel de stăruință a dat dovadă femeia Cananiană, despre care ni s'a citit azi în Evanghelia. I-a ieșit Mântuitorului în cale, zicându-i: — „*Miluește-mă, Doamne, Fiul lui David; fiica mea este rău îndrăcită*“ (Mt. 15, 22). Și măcar că Iisus nu-i răspunde cuvânt, ea stăruie mereu și închinându-i-se, zice: — „*Doamne, ajută-mi!*“ (Mt. 15, 25). Aceste agrări repetate ale femeii nu sunt altceva decât o rugăciune stăruitoare izvorită din credința tare și speranța caldă în bunătatea lui Hristos.

*

Viața și mișcarea lumii întregi în cadrul legilor pe care Dumnezeu le-a dat și celei mai neînsemnate din fapăturile sale — nu este altceva decât o mare rugăciune tăcută. Fiind coroana Creațiunii, omul — singura faptură a lui Dumnezeu înzestrată cu judecată și cu graiu — aduce înaintea Divinității rugăciunea întregii creațiuni. El se roagă pentru pământul său, pentru animalele sale și pentru semenii săi. Dela natură este înzestrat de Dumnezeu ca să fie un preot al naturii necuvântătoare. Porunca de a se ruga este pusă de însuși Dumnezeu în inima omului: rugăciunea este, cum spune cineva, un „*principiu de viață*“ al omului.

În catechism cetim că „*rugăciunea este înălțarea minții și a inimii noastre spre Dumnezeu, pentru a-i aduce laude, cereri și mulțumiri pentru toate binefacerile*“. În primul rând, debunăseamă că rugăciunea trebuie să fie o convorbire a omului cu Dumnezeu. Și despre aceasta vi s'a predicat adesea. Dar mai există și rugăciunea mută a gândului și a inimii noastre înălțate spre Dumnezeu. Și se pare că despre această rugăciune vorbește sf. ap. Pavel când ne îndeamnă în ep. sa către Tessaloniceni dintâi: „*Neîncetați să rugați*“ (5, 17). Această poruncă ne cere, cum se vede, o *rugăciune neîntreruptă*. Dar, oare, să nu fi avut Apostolul în vedere că noi trăim pe pământ și că ne mai trebuie timp și pentru împlinirea altor obligațiuni? Dacă ne vom ruga neconținut, cum vom putea îngriji de traiul nostru și al familiei noastre, ori de alte fapte bune?

Noi socotim că această poruncă, precum și îndemnul Evangheliei „*că se cade în toată vremea a ne ruga*“ (Lc 8, 1), trebuie să se înțeleagă nu numai ca o rostire neîntreruptă de rugăciuni, ci ca o *dispoziție permanentă a sufletului nostru pentru rugăciune*. Adecă inima noastră să fie în orice clipă gata pentru a se ruga, deși uneori nu o face. Astfel noi putem să facem din toată viața noastră o neconținută rugăciune ce se înalță natural, ca o tămăie de mult preț, înaintea lui Dumnezeu. Tot așa ca și cuvintele alese de adorație la adresa Tatălui ceresc, și simțirile curate și gândurile și

faptele noastre bune pot fi o rugăciune înaintea lui Dumnezeu! O viață după voia lui Hristos poate fi, deci, o rugăciune stăruitoare și neconținută pentru Dumnezeu, deși pentru semenii noștri nu este decât tăcere.

Înainte de a trece prin Marea Roșie, urmărit fiind de oastea lui Faraon, Moise era în grea cumpănă, și fără să grăiască ceva, ci apropiindu-se de Domnul numai prin suspinele lui, a fost auzit de Dumnezeu, care i-a zis: — „*Pentru ce strigi către mine?*“ „*Intr'adevăr — zice sf. Vasilie cel Mare — auzul cel dumnezeesc nu are nevoie de vre-un glas oarecare, pentruca să poată înțelege, deoarece el știe să înțeleagă cele de care are nevoie cineva, chiar numai din mișcarea inimii lui... Faptele celor drepti... sunt un strigăt mare înaintea lui Dumnezeu*“.

Iată, deci, că și rugăciunea tăcută a vieții noastre este auzită de către Dumnezeu. Aceasta, însă, nu ne scutește de a ne face regulat, în fiecare zi și în Dumineci și sărbători, rugăciunile, în înțelesul obișnuit al cuvântului, adecă rugăciunile rostite anume către Dumnezeu, și însoțite de semnul crucii și de îngenunchiere. Am greși de moarte, dacă ne-am mărgini numai la această dispoziție permanentă a noastră spre rugăciune!

Într'o carte scrisă cu multă imaginație (Jules Verne: 20 de mii leghe sub mări) submarinul „*Nautilus*“, care nu exista pe atunci decât în paginile cărții, a ajuns să fie cuprins între pereții unor munți plutitori de gheață. Era primejdie ca acest submarin să fie imobilizat de apa care îngheța. Dar s'a salvat, mișcându-se încoace și încolo, și nedând răgaz gheței să se prindă și să se îngroașe în jurul lui. — Tot așa oamenii ce merg iarna pe drum. Dela o vreme îi cuprinde o moleșală. Dacă cedează acestei moleșeli, rămân morți în zăpadă. Deci, ca să nu înghețe, ei trebuie să se miște. Așa este și cu rugăciunea: Dacă omul nu are acea dispoziție permanentă ca să se roage, ori când are prilejul, pierde această obișnuință a rugăciunii și își pierde și mântuirea. Sf. Ioan Gură de aur ne spune, că întocmai după cum peștele din clipa în care este scos din apă, moare, — tot astfel și sufletul nostru, din clipa în care încetează să se roage, moare. Sau cum spune un alt sf. Părinte: „*Când omul nu mai vorbește cu cerul, atunci începe să-i vorbească iadul*“.

*

Așa încât acuma putem să ne dăm mai bine seama de ce ni se cere stăruință în rugăciune, și de ce sf. Apostol ne îndeamnă: „*Neîncetați să rugați*“. Să-l ascultăm și să ne străduim ca viața noastră întreagă să fie o rugăciune neîntreruptă, care strigă către Dumnezeu. Și în această dispoziție să putem și rosti, oricând, măcar o rugăciune

cât de scurtă. Ar fi bine ca la fiecare lucru început, fie cât de mărunț, să rostim rugăciunea Hananiencei, atât de frecventă și în poporul nostru: — „Doamne, ajută-mi“, însoțită de semnul crucii. În felul acesta ne cultivăm o dispoziție permanentă pentru rugăciune, prin care apoi putem mijloci la Dumnezeu pentru binele nostru și al altora. „Fiule... vino la mine când ești în strâmtoare. Că întârzie a veni mângăierea cerească, pricina este că tu ești care întârzi a cădea la rugăciune. Înainte de a mă ruga, tu cauți ușurare și mângăiere multă la oameni, și numai după ce vezi că nimica nu-ți folosește căutarea de ajutor strein, te încredințezi că afară de mine nu este ajutor care să salveze, nu este sfat care să folosească, nu este doctorie care să tămăduiască. Iar acum prinde inimă, că aproape sunt eu, zice Domnul, că să-ți fac toate bune deplin“ (Urmarea lui Hristos). Așa are putere rugăciunea ta spre mântuire, căci după zisa sf. Iacob „mult poate rugăciunea cea stăruitoare a dreptului“ (Iac. 5, 16).

B.

Informațiuni

■ **Ziua Unirii**, 24 Ianuarie, a fost sărbată în toată țara cu tot elanul. În toate bisericile s'au oficiat Doxologii și în toate școlile s'au organizat sărbări patriotice.

În Catedrala din Arad, Doxologia a fost servită de P. S. S. Părintele Episcop Andrei, asistat de un sobor de preoți. Cuvântul festiv l-a rostit Părintele V. Mișuțiu.

După amiază, în cadrele unui mare festival, organizat la Teatrul Comunal, de către liceul „M. Nicoară“, a conferențiat dl prof. univ. Silviu Dragomir despre „Generația luptătorilor ardeleni dela 1848“.

La toate festivitățile a participat un public foarte numeros, în frunte cu înaltele autorități militare și civile.

■ **Cercetarea răniților**. În 21 Ian. a. c., P. Sf. Sa Părintele Episcop Andrei, însoțit de Păr. Dr. S. Șiclovan și diaconul D. Dărău, a vizitat soldații răniți din spitalul militar Z. I. Nr. 112, de sub conducerea D-nei Col. Lucia Păunescu.

P. Sf. Sa Părintele Episcop a trecut prin toate saloanele și a dăruit tuturor răniților câte-o carte de rugăciune și iconiță sfințită.

„De mult am dorit să am cartea aceasta și acum mă simt foarte fericit că am aflat-o“, i-a spus P. Sf. Sale un rănit, cu lacrimi în ochi.

Părintele Episcop a adresat răniților, din toate saloanele, cuvinte calde de mângăiere, încurajare și întărire sufletească.

Am venit la voi, dragi ostași, în numele lui Iisus Hristos, doftorul doftorilor, să vă vad și să vă aduc doftoria sufletească și mângăierea, care se cuprinde în aceasta carte de rugăciune. Pastrăți-o cu sfințenie, deschideți-o și

ceiți, cu drag, dintr'ansa totdeauna, dar indeosebi atunci, când se abat asupra voastră clipe de durere și neliniște sufletească. Primiți-o cu acea inimă creștinească și românească cu care ați luptat pe front, pentru biruința lui Hristos și a sf. cruci, împotriva sălbăticiiei bolșevice.

Rana pe care o purtați pe trupul vostru e crucea pe care v-a rânduit-o Dumnezeu. Unuia i-a rânduit o cruce mai grea, altuia una mai ușoară, fieștecărui, însă, după puterile lui, căci Dumnezeu nu puue pe umerii nimănu sarcini mai mari, decât le poate purta. În durerile voastre, să nu vă revoltați împotriva lui Dumnezeu, ci fiecare să vă purtați crucea cu răbdare creștinească.

Voi ați văzut cum unii dintre camarazii voștri au căzut și au murit pe front, pe voi însă Dumnezeu v-a scos cu viață din gura morții pe care, aproape toți, ați văzut o cu ochii. Ori aceasta înseamnă că Dumnezeu mai are o socoteală cu voi. El așteaptă dela voi ca, de aci încolo, toată viața voastră în pace și întru pocăință să o petreceți; ca niște oameni născuți din nou, să grijiți mai bine de sufletul vostru, să duceți o viață mai creștinească, mai curată și mai bineplăcută înaintea lui Dumnezeu.

Nimeni dintre voi să nu aibe îndoieli în sufletul său, căci victoria pentru care ați sângerat și suferiți acum, va veni cu siguranță. Ranele voastre se vor vindeca, veți părăsi acest spital și n'o să vă mai rămână decât semnele și amintirea lor. Niciunul să nu se simtă străin aici în Arad, niciunul să nu creadă că este uitat, părăsit, căci noi toți vă privim ca și pe oaspeți, ca și pe fiii noștri; iar Biserica se roagă pentru voi, pentru cei de pe front și pentru cei cari au căzut.

Cam acestea sunt ideile pe cari P. Sf. Sa Părintele Episcop Andrei le-a dezvoltat în cele 14 saloane, în cari sunt îngrijiți peste 200 de răniți. P. Sf. Sa Părintele Episcop a dat în seama Părintelui Șiclovan, duhovnicul spitalului, peste 100 de exemplare de cărți de lectură aleasă, cari vor forma biblioteca acestui spital militar.

În fine, D-na Col. Păunescu a mulțumit P. Sf. Sale Părintelui Episcop, în numele tuturor răniților, pentru vizita făcută, pentru cuvintele de mângăiere rostite și pentru darurile aduse.

Coresp.

■ **Cercul catehetic eparhial** și-a ținut a III-a ședință din anul școlar 1942-43, sub înalta președinție a Prea Sfințitului Părinte Episcop Andrei. Între chestiunile puse la ordine a fost în primul rând adresa Sfintei Mitropolii de Alba-Iulia și Sibiu prin care a trimis Episcopiei Aradului cele șapte cărți de religie, alcătuite de Părintele Dumitru Călugăr din Sibiu, pentru elevii școalelor primare, spre a fi consultate și apoi utilizate în catehizare. Cercul catehetic a luat act cu bucurie de apariția celor șapte cărți de religie ale Părintelui Dumitru Călugăr și a constatat că în privința materialului intuitiv și a stilului limpede, ca și în privința tehnică, ele reprezintă un pas înaintat în problema catehizării. Dar în privința programei analitice, — în baza unui studiu comparativ făcut de autorii manualelor din Eparhia Aradului sub directă conducere a Părintelui Episcop Andrei, — s'a constatat că programa Episcopiei Aradului e mai complectă și a fost alcătuită după un plan și sist-

țem unitar. În cadrul ei istorioarele morale n'au fost puse pe acelaș plan cu istorioarele biblice, cum s'a făcut în manualele Părintelui Dumitru Călugăr.

Pentru a contribui și mai mult la elucidarea problemei catehizației, Cercul a hotărît ca să se trimită la Sibiu cărțile de religie tipărite la Arad, pentru a fi discutate în cercul cateheților dela Sibiu și observările frățești ce se vor face să se aibă în vedere la o nouă ediție a lor.

Părintele Episcop Andrei a dat apoi directive în privința duhovnicirii elevilor din școalele secundare, a muncitorilor din fabrici, a răniților din spitale și a răspândirii foii religioase „Calea Mântuirii”, după cari ședința a luat sfârșit.

■ **Sfințirea bisericii din Iercoșeni.** În ziua de 3 Ianuarie a. c. a avut loc sfințirea bisericii ortodoxe — monument istoric, cu o vechime de cca 270 ani — din comuna Iercoșeni, săvârșită în urma reparațiilor impuse și făcute la turn și în interiorul sf. biserici.

Actul sfințirii a fost săvârșit de P. C. Păr. Protopop Ștefan Lungu din Buteni, înconjurat de soborul de preoți: Liviu Nica-Luguzău, Gh. Mărcuș-Cuied, Axente Moise-Șilindia, Mircea Munteanu-Camna, Aurel Moise-Satu-Mic și Emil Cintează-Iercoșeni. A luat parte un mare număr de credincioși, cari au avut bucuria de a-și vedea din nou în stare demnă sfântul locaș, precum și autoritățile administrative din notariat. La priceasnă a făcut o frumoasă dare de seamă privitor la lucrarea realizată, — abia după câteva luni de când a venit în parohie, — pr. Emil Cintează, și mulțumește tuturor celor cari au dat concursul moral și material. P. C. Păr. Protopop Șt. Lungu a rostit o excelentă predică ocazională, preamărind opera realizată și reliefând simbolul gestului aceluia cari au contribuit la reînfrumusețarea acestui Sion. Indeamnă pe credincioși să cerceteze sf. b. serică și să urmeze învățăturile ei.

După serviciul divin a urmat o masă comună în localul școlii primare, după care elevii școlii au desvoltat un frumos program artistic sub conducerea dlui inv. dir. Al. Cosma.

Pr. M. M.

Școala de Duminică

6. Program pentru Dum. 7 Februarie 1943.

1. *Rugăciune*: Tatăl nostru. (Cântat, după Anton Pan. Vezi: 70 cântări rel.).

2. *Cântare comună*: Unule-Născut Fiule...

3-4. *Cetirea Evangheliei* (Matei 15, 21-28) și *Apostolului* (1. Cor. 6, 16-7, 1) zilei, cu tâlcuire.

5. *Cântare comună*: Spune-mi mie, Doamne, ce este omul... (Priceasnă).

6. *Cetire din V. T.*: Incetarea potopului, și curcubeul. (Facere ca 8 și 9).

7. *Povește morale*: Indemnare la muncă și viață curată. (Se va ceti: Pildele lui Solomon c. 6).

8. *Intercalații*: (Poezii rel. etc).

9. *Cântare comună*: Să se umple gurile noastre...

10. *Rugăciune*: Rugăciunea 6. dela Vecernie. (A se vedea „Instrucțiunile” din Nr. 1-1943).

A.

Nr. 191-1945.

Comunicate

Aducem din nou la cunoștința Cucernicilor Părinți Preoți, că *sunt obligați a activa cu toată râvnă în Comitetele locale de patronaj al operelor sociale*. După dispozițiile mai noi, Comitetele locale sunt prezidate de preoți. C. Păr. Preoți sunt invitați și obligați deci a studia cu atențiune dispozițiile referitoare la funcționarea acestor Comitete, pentru a putea activa în cunoștință de cauză și a-și îndeplini cu vrednicie această sarcină, care intră în atribuțiile chemării preoțești de asistență socială.

Arad, la 20 Ianuarie 1943.

† Andrei,
Episcop.

Traian Cibian,
cons. ref. eparhial.

Nr. 240-1943.

Facem cunoscut Cuc. Preoți, că dl profesor și compozitor Filaret Birbu din Lugoj, a scos cartea *Portativ Bănățean*. Dsa va trimite un număr de exemplare la Biblioteca Diecezană de unde, cei cari doresc să aibă această prețioasă broșură, o pot comanda.

Arad, la 25 Ianuarie 1943.

Pentru Prea Sf. Sa Episcopul
Eparhial:

Prot. Caius Turicu,
cons. ref. eparhial.

Nr. 1-1943.

În legătură cu comunicatul-apel al P. Sf. Episcop Andrei Nr. 5472-1942, publicat în „Biserica și Școala” Nr. 51-1942, prin care îndeamnă pe C. Păr. Preoți a contribui la clădirea unui impozant „Palat al Invalizilor”, — Comitetul Secției Arad a Asociației Clerului „Andrei Șaguna” a hotărît să răspundă în mod unitar și cu demnitate la apelul Conducătorului Statului, Domnul Mareșal Antonescu. În consecință a decis: C. Păr. Preoți sunt invitați a contribui la „Palatul Invalizilor” cu 16% din salariul lor brut pe luna Ianuarie 1943, cu ocaziunea distribuției acestui salariu, ca astfel contribuția să poată fi înaintată celor în drept într'o sumă, ca provenită dela clerul ort. rom. din Eparhia Aradului.

C. Păr. Preoți, cari au trimis sume individual și nu mai pot contribui, sunt rugați a aviza de îndată pe P. C. Păr. Protopopi, cari sunt rugați a prezenta tabloul acestor preoți cu ocaziunea primirii salariilor pe luna Ianuarie a. c.

Arad, la 18 Ianuarie 1943.

Comitetul Secției Asociației
Clerului „Andrei Șaguna”.